

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 stycznia 2012 r. powód Kancelaria (...) spółka akcyjna z siedzibą w Ł. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, żądając zasądzenia od pozwanego Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwoty 34.304,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, iż na mocy umowy cesji nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu z tytułu sprzedaży towaru na kwotę 34.304,70 zł płatną do dnia 29 czerwca 2011 roku.

W dniu 16 marca 2012 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 117786/12.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda wskazując, iż nie udowodnił on nabycia wierzytelności dochodzonej pozwem. Pozwany zakwestionował także istnienie wierzytelności będącej przedmiotem przelewu podnosząc, iż dowodem na jej istnienie nie może być faktura wystawiona przez cedenta. Powód nie przedłożył listu przewozowego zawierającego adnotację pozwanego o przyjęciu przesyłki. Zdaniem pozwanego powód nie udowodnił dostarczenia towaru.

Do zamknięcia rozprawy strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 maja 2011 r. Zakład (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. złożył G. S. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) Firma Handlowo – Usługowa ofertę nabycia frezów (...) w ilości 1.000 sztuk w cenie 16,50 złotych za jedną sztukę oraz gniazd do stabilizatora (...) w ilości 300 sztuk. Towar miał zostać dostarczony kurierem na adres (...).

(Dowód: zamówienie – k. 94)

Poprzez przyjęcie oferty przez G. S. (1) doszło do zawarcia umowy sprzedaży wyżej opisanych rzeczy za cenę 33.948 złotych z terminem płatności do dnia 29 czerwca 2011 roku.

Towar został dostarczony pozwanemu za pośrednictwem kuriera w dniu 20 maja 2011 r. o godz. 14:45.

(Dowody: zeznania świadka G. S. (2) – k. 84 akt VI GCps 12/13, zeznania świadka K. S. (1) – k. 84v akt VI GCps 12/13).

G. S. (1) w dniu 30 maja 2011 r. wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 34.304,70 zł brutto, w tym na kwotę 13.653 zł tytułem sprzedaży 300 sztuk gniazd do stabilizatora (...), na kwotę 20.295 zł tytułem sprzedaży 1.000 sztuk frez (...) oraz na kwotę 356,70 zł tytułem opłaty za transport. Termin zapłaty określono na dzień 29 czerwca 2011 r.

(Dowód: faktura VAT – k. 51)

W dniu 11 października 2011 r. Kancelaria (...) spółka akcyjna z siedzibą w Ł. zawarła z G. S. (1) umowę cesji wierzytelności. Wierzytelność będąca przedmiotem przelewu miała zostać określona w karcie długu. Umowa została podpisana w imieniu powoda przez prezesa zarządu - R. B., zaś przez G. S. (1) osobiście. W dniu 15 listopada 2011 r. strony powyższej umowy ustaliły w karcie długu, iż przedmiotem przelewu będzie wierzytelność wynikająca z faktury nr (...). Karta długu została podpisana w imieniu powoda przez pracownika – K. K., zaś w imieniu G. S. (1)

przez jej pracownika M. D.. Osoby podpisujące umowę cesji i kartę długu posiadały odpowiednie pełnomocnictwa do dokonania tych czynności.

(Dowody: odpis KRS – k. 31-37; umowa cesji – k. 47-49, karta długu – k. 50, zeznania świadka G. S. (2) – k. 84 akt VI GCps 12/13, zeznania świadka K. S. (1) – k. 84v akt VI GCps 12/13, pełnomocnictwo dla M. D. – k. 96, pełnomocnictwo dla K. K. – k. 97)

Pismem z dnia 23 listopada 2011 r. oraz pismem z dnia 24 listopada 2011 r. powód poinformował pozwanego o nabyciu powyższej wierzytelności. W piśmie z dnia 24 listopada 2011 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 34.304,70 zł brutto w terminie 5 dni.

(Dowód: pisma powoda – k. 52, 54).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy, w oparciu o zeznania świadków oraz w oparciu o twierdzenia stron, które nie były kwestionowane przez stronę przeciwną. Wiarygodność przedłożonych w toku postępowania dokumentów nie była kwestionowana wzajemnie przez strony postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Z kolei zeznania świadków Sąd uznał za spójne i logiczne, w związku z czym dał im wiarę w całości.

Postanowieniem z dnia 29 maja 2015 roku oddalono wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z listu przewozowego złożonego przy piśmie z dnia 23 maja 2013 roku. Zgodnie z art. 47912 § 2 k.p.c. mającym zastosowanie w sprawach wszczętych przed dniem 3 maja 2012 r., a więc również w niniejszej sprawie, w pozwie powód jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykaze, że ich powołanie w pozwie nie było możliwe albo że potrzeba powołania wynika później. W tym przypadku dalsze twierdzenia i dowody na ich poparcie powinny być powołane w terminie dwutygodniowym od dnia, w którym powołanie ich stało się możliwe lub wynikała potrzeba ich powołania. W niniejszej sprawie powód w żaden sposób nie wykazał, że powołanie dowodu z listu przewozowego nie było możliwe w pozwie lub najpóźniej w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu sprzeciwu.

W ocenie Sądu wnioski dowodowe zgłoszone przez pełnomocnika powoda przy piśmie z dnia 29 marca 2013 roku nie były spóźnione. Jak wskazano powyżej, powód powinien zgłosić wszystkie wnioski dowodowe w pozwie, chyba że potrzeba ich powołania powstała dopiero w dalszym toku procesu. W takim przypadku wnioski dowodowe powinny zostać zgłoszone w terminie 14 dni od dnia, kiedy powstała potrzeba ich powołania.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego art. 47912 § 1 k.p.c. nie wymaga od powoda przewidywania z góry zarzutów, jakie wobec jego twierdzeń podniesie pozwany, tylko odniesienia się do znanych mu w chwili wnoszenia pozwu twierdzeń i dowodów wskazujących na zasadność powództwa (wyrok SN z 12 stycznia 2012 roku, IV CSK 182/11, Biuletyn SN 2012/3/12).

W przedmiotowej sprawie powód w pozwie powołał twierdzenia oraz wnioski dowodowe wskazujące na zasadność powództwa, w tym zgłosił wniosek o dopuszczenie dowodu z umowy przelewu wierzytelności, faktury VAT potwierdzającej zawarcie umowy sprzedaży oraz wezwania do zapłaty i zawiadomienia o cesji wierzytelności. Na etapie wytaczania powództwa powód nie mógł przypuszczać, że pozwany zakwestionuje umocowanie osób podpisanych pod umową przelewu wierzytelności, fakt dostarczenia towarów oraz cenę sprzedaży i wynagrodzenie za usługę transportową albowiem przed procesem pozwany tych okoliczności nie podnosił. W konsekwencji potrzeba zgłoszenia nowych wniosków dowodowych pojawiła się z chwilą doręczenia odpisu sprzeciwu, co nastąpiło w dniu 19 marca 2013 roku i zostały one zgłoszone w przepisany 14-dniowym terminie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 powołanego wyżej artykułu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zawarcie umowy cesji wierzytelności oraz jej ważność, zgodnie z art. 6 k.c. powinny zostać udowodnione przez powoda, skoro z okoliczności tych powód wywodzi skutki prawne. Z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika, że umowa cesji została podpisana w imieniu powoda przez uprawnionego do jednoosobowego reprezentowania powoda prezesa zarządu - R. B., zaś przez G. S. (1) osobiście. Wierzytelność będąca przedmiotem przelewu została z kolei określona w karcie długu, którą w imieniu powoda podpisał pracownik K. K., natomiast w imieniu G. S. (1) pracownik M. D.. Powód przedłożył dokumenty pełnomocnictw zarówno dla K. K. (k. 97), jak również dla M. D. (k. 96). Tym samym powód udowodnił, że umowa cesji wierzytelności została podpisana przez uprawnione do tego osoby.

Wierzytelność, stanowiąca przedmiot umowy została nadto w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana), co jest kolejnym warunkiem ważności umowy cesji. W umowie z 11 października 2011 r. znalazło się bowiem odesłanie do karty długu, w której z kolei wymieniono fakturę VAT nr (...).

Powyższe dowodzi, iż zawarta umowa cesji jest ważna, zaś jej skuteczność uzależniona jest od wykazania istnienia wierzytelności będącej przedmiotem przelewu (przedmiotu cesji). Skuteczność umowy przelewu wierzytelności uzależniona jest bowiem od istnienia wierzytelności będącej jej przedmiotem.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził zapłaty ceny sprzedaży (kwota 33.948 złotych) oraz wynagrodzenia za wykonaną usługę zlecenia przewozu towarów (kwota 356,70 złotych).

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W ocenie Sądu, powód udowodnił fakt zawarcia umowy sprzedaży, jej przedmiot oraz wysokość ceny.

Okoliczności te wynikają z dokumentu zamówienia z dnia 18 maja 2011 roku, w którym określono przedmiot sprzedaży (frezy (...) w ilości 1.000 sztuk oraz gniazda do stabilizatora B. M. w ilości 300 sztuk), a także cenę za jedną sztukę frezów. Ponadto wskazano miejsce, gdzie miała nastąpić dostawa (k. 94). Dokument ten nie był przez pozwanego kwestionowany. Należy ponadto podkreślić, że znajduje się na nim pieczęć firmowa pozwanego.

G. S. (1) przyjęła ofertę sprzedaży wyżej opisanych rzeczy przez przystąpienie do wykonania umowy. Jak wynika z zeznań świadków G. S. (1) i K. S. (1), które są spójne, logiczne i przekonujące, wyżej opisane przedmioty zostały wysłane przesyłką kurierską na adres wskazany przez pozwanego i zostały doręczone w dniu 20 maja 2011 roku, godz. 14:45. K. S. (1) podkreślił, że wynika to z posiadanego przez niego listu przewozowego. Okoliczność ta znajduje również potwierdzenie w e-mailu przewoźnika z dnia 20 października, w którym stwierdzono, że przesyłka numer (...) została doręczona 30 maja 2011 roku o godz. 14:45, a jej odbiór pokwitowała (...) (k. 95).

Pomimo tego, że zamówienie nie precyzowało ceny jednostkowej gniazd do stabilizatora należy przyjąć, że pozwany zamawiając je godził się na cenę stosowaną przez przedsiębiorstwo prowadzone przez G. S. (3). Ponadto, po otrzymaniu rzeczy, ceny tej nie kwestionował.

Odnosząc się z kolei do zarzutu innej nazwy przedmiotów opisanych w zamówieniu („gniazdo do stabilizatora B. M.”) i fakturze VAT („uchwyt (...)”) należało dać wiarę zeznaniom świadka K. S. (2), który jednoznacznie stwierdził, że stanowią one tę samą rzecz. Ponadto, istotne jest, że po otrzymaniu towarów pozwany nie zgłosił do nich żadnych zastrzeżeń, w szczególności nie podnosił aby były niezgodne ze złożonym zamówieniem.

Z zeznań świadka K. S. (2) wynika również, iż pozwany nie złożył żadnej reklamacji, a prezes zarządu pozwanego M. K. w wielu rozmowach potwierdzała wolę uregulowania ceny sprzedaży powołując się jedynie na przejściowe problemy finansowe.

W konsekwencji, żądanie zapłaty ceny sprzedaży było w całości uzasadnione.

Opisana w fakturze „opłata transportowa” była wynagrodzeniem za dodatkową usługą świadczoną przez G. S. (3) na rzecz pozwanego w związku ze sprzedażą towarów. Polegała ona na zawarciu umowy przewozu i obciążeniu kupującego kosztami transportu. Należy przyjąć, że było to świadczenie usług, do których stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.). Brak było podstaw do przyjęcia, że strony zawarły odrębną umowę spedycji. Nie zostało bowiem wykazane, że G. S. (3) w ramach przedsiębiorstwa zajmuje się tego typu czynnościami. Ponadto, usługa ta miała wyłącznie charakter pomocniczy i zależny od głównego przedmiotu współpracy stron - sprzedaży.

Powód, pomimo zakwestionowania roszczenia co do wysokości, nie zgłosił żadnych wniosków mających na celu wykazanie kosztów transportu, w tym w szczególności nie złożył wystawionej przez przewoźnika faktury VAT. W związku z tym roszczenie w tym zakresie podlegało oddaleniu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Termin zapłaty został określony w fakturze VAT nr (...) na dzień 29 czerwca 2011 r. Pozwany popadł zatem w opóźnienie w dniu 30 czerwca 2011 r., i od tego dnia należy liczyć odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty. Należy przy tym podkreślić, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego roszczenie o zapłatę ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedającego świadczenia niepieniężnego, chyba że strony oznaczyły w umowie sprzedaży inny termin jej uiszczenia (art. 488 § 1 k.c.) (wyrok SN z 2 września 1993 roku, II CRN 84/93, OSNC 1994/7-8/158). W związku z tym, gdyby przyjąć, że powód nie udowodnił, iż doszło do zawarcia wyraźnego porozumienia co do terminu zapłaty ceny sprzedaży, roszczenie to stałoby się wymagalne z chwilą dostarczenia rzeczy kupującemu, tj. z dniem 30 maja 2011 roku.

Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 14 stycznia 2015 roku zniesiono postępowanie przed Sądem pierwszej instancji od dnia 13 stycznia 2013 roku. W związku z tym należało czynności dokonane od tego dnia powtórzyć, co nastąpiło na rozprawie w dniu 29 maja 2015 roku. Ponadto, zgodnie ze wskazówkami Sądu Odwoławczego doręczeń dokonywano ustanowionemu przez stronę pozwaną pełnomocnikowi procesowemu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie I i II sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. obciążając całymi kosztami stronę pozwaną albowiem powód uległ jedynie w bardzo niewielkiej części – w zakresie 1%. Na koszty procesu poniesione przez powoda składają się: opłata od pozwu w wysokości 429 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika za I instancję ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w wysokości 2.400 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika za postępowanie apelacyjne, które zakończyło się uchynieniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania ustalone w oparciu o § 12 pkt 1 w/w rozporządzenia w wysokości 1.200 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.